

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, dana 31. marta 2022. godine
Br. ref.:RK 1970/22

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučajevima br. KI203/21 i br. KI205/21

Podnosioci

Nexhmije i Sahit Kabashi

**Ocena ustavnosti
presude Vrhovnog suda Kosovo
Rev. br. 80/2021 od 15. juna 2021. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Gresa Caka-Nimani, predsednica
Bajram Ljätifi, zamenik predsednika
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev KI203/21 je podnela Nexhmije Kabashi, a zahtev KI205/21 je podneo Sahit Kabashi, oboje sa prebivalištem u opštini Đakovica (u daljem tekstu: podnosioci zahteva).

Osporena odluka

2. Podnosioci zahteva osporavaju presudu Vrhovnog suda Kosova (u daljem tekstu: Vrhovni sud) Rev. br. 80/2021 od 15. juna 2021. godine (u daljem tekstu: osporena odluka) u vezi sa presudom Apelacionog suda Kosova (u daljem tekstu: Apelacioni sud), AC. br. 1360/18 od 16. oktobra 2020. godine i presudom Osnovnog suda u Đakovici (u daljem tekstu: Osnovni sud) C. br. 225/2016 od 9. januara 2018. godine.
3. Osporena presuda je podnosiocima zahteva dostavljena 15. jula 2021. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar zahteva je razmatranje ustavnosti osporene presude, kojom se navodi da su podnosiocima zahteva povređena prava zagarantovana članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], članom 46. [Zaštita imovina], članom 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] i članom 54. [Sudska zaštita prava] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP) i članom 1. (Zaštita imovine) Protokola br. 1 EKLJP-a, kao i članovima 10. i 17. Univerzalne deklaracije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: UDLJP).

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na stavovima 1 i 7, člana 113. Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32 [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Sudom

6. Dana 9. novembra 2021. godine, podnositeljka zahteva u slučaju KI203/21 je preko pošte podnela svoj zahtev Sudu.
7. Dana 16. novembra 2021. godine, Sud je primio zahtev podnosioca u slučaju KI205/21.
8. Dana 16. novembra 2021. godine, Sud je obavestio podnositeljku zahteva u slučaju KI203/21 o registraciji zahteva i dostavio kopiju zahteva Vrhovnom sudu.
9. Dana 17. novembra 2021. godine, Sud je obavestio podnosioca zahteva u slučaju KI205/21 o registraciji zahteva i dostavio kopiju zahteva Vrhovnom sudu.
10. Dana 22. novembra 2021. godine, u zahtevu sa brojem KI203/21, predsednica Suda je imenovala sudiju Radomira Labana za sudiju izvestioca i imenovala Veće

za razmatranje, sastavljeno od sudija: Selvete Gërxhaliu-Krasniqi (predsedavajuća), Safet Hoxha i Nexhmi Rexhepi.

11. Dana 15. decembra 2021. godine, u skladu sa stavom 1 pravila 40 (Spajanje i razdvajanje podnesaka) Poslovnika, predsednica Suda je naredila spajanje zahteva KI205/21 sa zahtevom KI203/21.
12. Dana 30. decembra 2021. godine, Sud je obavestio podnosiocima zahteva o registraciji zahteva i njihovom spajanju, dok je podnosiocu zahteva u slučaju KI205/21 tražio da podnese Sudu zvanični formular zahteva, popunjen i potpisan.
13. Istog dana, Sud je obavestio i Vrhovni sud o registraciji zahteva i njihovom spajanju. Istog dana, Sud je tražio od Osnovnog suda priznanicu koja dokazuje kada su podnosioci zahteva primili osporenu presudu Vrhovnog suda.
14. Dana 18. januara 2022. godine, Sud je primio od podnosioca zahteva u slučaju KI205/21 popunjen i potpisan formular zahteva.
15. Dana 24. januara 2022. godine, Sud je podneo Osnovnom sudu ponavljanje zahteva za podnošenje priznanice. Istog dana, Sud je dostavio zahtev podnosiocima zahteva za dostavljanje kopija: (i) tužbenog zahteva podnetog Osnovnom sudu; (ii) žalbe uložene Apelacionom sudu, i (iii) njihove revizije podnete Vrhovnom sudu.
16. Dana 25. januara 2022. godine, Sud je primio od Osnovnog suda priznanicu koja dokazuje da su podnosioci zahteva osporenu presudu Vrhovnog suda primili 15. jula 2021. godine.
17. Dana 4. februara 2022. godine, podnosioci zahteva su podneli kopije: (i) tužbenog zahteva podnetog Osnovnom sudu; (ii) njihove žalbe uložene Apelacionom sudu, i (iii) revizije na ime podnositeljke zahteva KI203/21 [Nexhmije Kabashi], podnete Vrhovnom sudu.
18. Dana 9. marta 2022. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca jednoglasno iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

19. Na osnovu dokumenata dostavljenih uz zahtev, proizilazi da je podnosilac zahteva u slučaju KI205/21 bio oženjen sa podnositeljkom zahteva u slučaju KI203/21, i isti je jedno od 5 (petoro) dece I.K. i Xh.K, koji su preminuli 25. oktobra 2012. godine, odnosno 28. februara 2016. godine. I.K. i Xh.K. su imali 5 (petoro) dece, odnosno sinove Sh.K, koji je preminuo u Norveškoj 14. septembra 2012. godine, Sahita Kabashija [podnosilac zahteva u predmetu KI205-21], I.I.K. sa prebivalištem u Kanadi, i ćerke V.N. i S.B.
20. Predmetna stvar spora pred redovnim sudovima je vlasništvo nad nepokretnošću sa kućom upisana u katastarski registar [parcela sa br. 5508/5] u opštini Đakovica (u daljem tekstu: sporna nepokretnost).

21. Tokom 1977. godine, I.K., ocu podnosioca zahteva u slučaju KI205/21 je dodeljeno građevinsko zemljište [na spornoj nepokretnosti], da bi izgradio kuću na ovom zemljištu. I.K [otac podnosioca zahteva u slučaju KI205/21], podnosioci zahteva i Sh.K. (brat podnosioca zahteva), su 17. juna 1978. godine zaključili ugovor o zajedničkoj izgradnji [Vr. br. 496/78] overen u Opštinskom sudu u Đakovici.
22. Prema izjavama podnosioca zahteva i tuženih, datim u postupcima pred Osnovnim sudom u periodu 1978. godine i 1989. godine, I.K., podnosioci zahteva i Sh.K. su sa raznim bankama u to vreme zaključili kredite za izgradnju i uređenje kuće na spornoj nepokretnosti.
23. Podnosioci zahteva su se 1980. godine odvojili od porodične zajednice i nastavili da žive u staroj kući [upisana kao katastarska parcela br. 1047 u katastarskom registru opštine Đakovica] na ime I.K.. Dok su I.K sa svojom suprugom Xh.K., i sa ostalo 4 (četvoro) njihove dece, odnosno; sa njihovim sinovima Sh.K. i I.K. i ćerkama, V.N. i S.B počeli da živi u novoj kući izgrađenoj na spornoj nepokretnosti.
24. Dana 10. aprila 1985. godine, I.K. je na osnovu ugovora o poklonu [Vr. br. 426/85] preneo u vlasništvo svog sina, podnosioca zahteva u slučaju KI205/21, nepokretnost sa kućom [na katastarskoj parceli br. 1047 u Đakovici] gde su oni živeli.
25. Dana 29. decembra 1993. godine, I.K i Xh.K su sa svojim sinom Sh.K (bratom podnosioca zahteva u predmetu KI205-21) zaključili ugovor o doživotnom izdržavanju [V. br. 22/94], overen u Opštinskom sudu u Đakovici 12. januara 1994. godine. Prema spisima predmeta, ovim ugovorom je utvrđeno da je Sh.K obavezan da svoje roditelje I.K. i Xh.K izdržava i da se brine o njima čitavog života, *„obezbeđujući im hranu, odeću, da im pruži pomoć u slučaju eventualne bolesti, da živi u njegovoj porodičnoj zajednici“*, a zauzvrat, I.K. kao primalac doživotnog izdržavanja *„ostavlja u posed davaocu doživotnog izdržavanja [Sh.K] gore navedenu nepokretnost, kao i pokretne stvari do poslednjeg trenutka“*.
26. Dana 15. aprila 2009. godine, odnosno 16. aprila 2009. godine, I.K. je sa svojim sinom Sh.K. zaključio ugovor [Vr. br. 1667/09] i aneks-ugovora o poklonu, kojim je I.K. svom sinu Sh.K. poklonio spornu nepokretnost.
27. Na osnovu spisa predmeta proizilazi da je 28. septembra 2010. godine kroz izjavu [VR br. 5583/10] zaključenu između Sh.K i njegovog brata I.I.K. (drugog brata podnosioca zahteva u predmetu KI205/21) navedeno da je Sh.K novčanom naknadom u iznosu od 15.000 (petnaest hiljada) evra nadoknadio I.I.K. njegov deo u ovoj nepokretnosti.
28. Dana 9. jula 2012. godine, Sh.K i njegova supruga A.K. su zaključili ugovor [Vr. br. 2669/12] o poklonu sporne nepokretnosti, koja je zatim u katastarskom registru upisana na ime poslednje navedene A.K..

29. Dana 14. septembra 2012. godine, Sh.K. (brat podnosioca zahteva u predmetu KI205/21) je preminuo.
30. Dana 25. oktobra 2012. godine, I.K. (otac podnosioca zahteva u predmetu KI205/21) je preminuo.
31. Dana 18. februara 2013. godine, podnosioci zahteva i Xh.K [supruga pokojnog I.K., odnosno majka podnosioca zahteva u slučaju KI205/21] podneli su tužbeni zahtev Osnovnom sudu protiv A.K. [supruga pokojnog Sh.K.] kojim su tražili: (i) raskid ugovora o doživotnom izdržavanju [V. br. 22/94] od 29. decembra 1993. godine; (ii) raskid ugovora o poklonu nepokretnosti [Vr. br. 1628/09] od 15. aprila 2009. godine (izmenjen aneksom ugovora [Vr. br. 1667/09] od 16. aprila 2009. godine; (iii) raskid ugovora o poklonu nepokretnosti [Vr. br. 2669/12] od 9. jula 2012. godine zaključenog između pokojnog Sh.K. i njegove supruge A.K., i (iv) uverenje o suvlasništvu podnosilaca zahteva na $\frac{1}{2}$ idealnog dela na spornoj nepokretnosti, upisanoj na ime tužene A.K.. Tačnije, u tužbenom zahtevu, podnosioci zahteva su tražili da se proglase suvlasnicima sporne nepokretnosti, koja je u katastarskom registru Đakovice upisana kao nepokretnost po kulturi kuća u površini od 127 m², po kulturi dvorište u površini od 462 m², odnosno u ukupnoj površini od 589 m². Na kraju, podnosioci zahteva su predložili i odobrenje mere obezbeđenja na spornoj nepokretnosti.
32. U njihovom tužbenom zahtevu, u vezi sa ugovorom o poklonu, od 15. aprila 2009. godine, podnosioci zahteva su naveli da im je povređen nužni nasledni deo. Što se tiče ugovora o poklonu, podnosioci zahteva su takođe naveli da je predmet ovih ugovora bila nepokretnost sa „neplodnom kulturom“, a ne kuća. Prema njima, ovu nepokretnost je kasnije tužena A.K. upisala u katastarskom registru kao nepokretnost po kulturi kuća.
33. Podnosioci zahteva su u svom tužbenom zahtevu istakli da su što se tiče sporne nepokretnosti pružili svoj finansijski doprinos za izgradnju kuće podizanjem raznih kredita u tadašnjim bankama na Kosovu, a da bi to potkrepili tražili su i finansijsko i građevinsko veštačenje.
34. Na kraju, što se tiče zahteva za utvrđivanje njihovog suvlasništva na $\frac{1}{2}$ idealnog dela sporne nepokretnosti, podnosioci zahteva su istakli da se ovaj zahtev zasniva na *“sticanj[u] prava svojine po osnovu doprinosa za dobijanje zemljišta i doprinosa u izgradnji i sticanju prava svojine na nepokretnost po osnovu nasleđivanja na tom skromnom delu koji je mogao imati pokojni [I.K.]”*.
35. Neutvrđenog datuma, Xh.K. [majka podnosioca zahteva u slučaju KI205/21] je podnela izjavu Osnovnom sudu, izjavljujući da odustaje od tužbe [C. br. 105/13] koju su podneli podnosioci zahteva, pošto je, prema njoj, istu potpisala pod pritiskom i da joj dokument nije predočen niti prethodno pročitao.
36. Dana 7. marta 2013. godine, podnosioci zahteva su proširili svoj tužbeni zahtev, posebno kao rezultat izjave o povlačenju tužbe od strane Xh. K, oni su predložili da se poslednje navedena uključi u tužbeni zahtev kao tužena, a takođe su predložili da se kao tužene uključe i V.N. i S.B. [ćerke pokojnog I.K.].

37. Dana 9. januara 2018. godine, Osnovni sud je u postupku razmatranja merituma tužbenog zahteva, presudom [C. br. 225/2016], odbio, kao neosnovan, tužbeni zahtev podnosioca zahteva: (i) za raskid ugovora od 29. decembra 1993. godine o doživotnom izdržavanju zaključenog između I.K. i Xh.K. i njihovog sina Sh.K.; (ii) za raskid ugovora i aneksa-ugovora od 15. aprila 2009. godine, odnosno od 16. aprila 2009. godine, zaključenog između pokojnog I.K. i njegovog sina, sada pokojnog Sh.K, o poklonu sporne nepokretnosti; (iii) za raskid ugovora od 9. jula 2012. godine zaključenog između pokojnog Sh.K. i njegove supruge A.K. o poklonu sporne nepokretnosti; i (iv) za utvrđivanje svojine podnosioca zahteva na 1/2 idealnog dela sporne nepokretnosti upisane na ime tužene A.K..
38. Na osnovu ove presude proizilazi da je Osnovni sud prilikom razmatranja tužbenog zahteva podnosioca uzeo u obzir izjave parničara u postupku, gore navedene ugovore, čije se poništenje traži, sproveo je izlazak na licu mesta, izveo je dokumentaciju i dokaze dostavljene ovom sudu, uključujući i one Direkcije za geodeziju i katastar opštine Đakovica.
39. Prvo, Osnovni sud je na osnovu dokaza i spisa predmeta utvrdio da je pokojni I.K. bio vlasnik sporne nepokretnosti kojom je slobodno raspolagao i koju je poklonio svom sinu Sh.K. prvo kroz ugovor o doživotnom izdržavanju od 29. decembra 1993. godine, a nakon toga, kroz ugovor o poklonu od 15. aprila 2009. godine, a koji su, prema ovom sudu, zaključeni u skladu sa zakonskim odredbama i nisu u suprotnosti ni sa jednim načelom obligacionog prava. Što se tiče raskida ugovora o doživotnom izdržavanju, Osnovni sud je utvrdio da se isti, u skladu sa važećim odredbama, može poništiti samo ako to zahtevaju ugovorne strane, a ne treća lica.
40. Drugo, što se tiče navoda podnosioca zahteva da je ugovorima o poklonu povređen nužni nasledni deo, Osnovni sud je utvrdio da u ovom slučaju nije povređen nužni nasledni deo podnosioca zahteva. Osnovni sud je obrazložio ovaj zaključak, naglašavajući da je na osnovu ugovora o poklonu od 10. aprila 1985. godine, pokojni I.K. poklonio imovinu sa starom kućom u Đakovici podnosiocu zahteva [Sahitu Kabashiju], koja je kasnije u katastarskom registru upisana na njegovo ime.
41. Treće, što se tiče ugovora o finansijskim kreditima zaključenim sa raznim bankama za koje su podnosioci zahteva u svom tužbenom zahtevu naveli da su zaključeni radi njihovog doprinosa u izgradnji kuće, Osnovni sud je istakao da „Sud na osnovu ugovora o kreditu utvrdi činjenicu da su pokojni [I.K.], [Sh.K.] i [podnosioci zahteva] podigli različite kredite u različitim vrednostima za izgradnju nove kuće, iako se možda radilo o fiktivnim ugovorima, pošto parničari nisu potkrepili dokazima namenu ovih iznosa kredita, kao što su računi za kupovinu građevinskog materijala za izgradnju kuće [...]”.
42. Na kraju, Osnovni sud je utvrdio da je tužena A.K. „predmetnu nepokretnost stekla na osnovu ugovora o poklonu, gde je sticanje svojine predviđeno kako se može steći formalnim ugovorom u skladu sa zakonskim odredbama i taj pravni posao je valjan i na osnovu koga se stiče pravo svojine, a na osnovu kojeg je [A.K.] i izvršila registraciju nepokretnosti. Dakle, derivatni način sticanja svojine postoji, vlasnik stiče svoje pravo svojine od prethodnog vlasnika stvari,

odnosno na ovaj način postoji kontinuitet između prethodnog vlasnika i novog vlasnika stvari”.

43. Dana 5. februara 2018. godine, podnosioci zahteva su protiv presude [C. br. 225/2016] od 9. januara 2018. godine Osnovnog suda uložili žalbu Apelacionom sudu, zbog bitnih povreda parničnih odredaba, nepotpuno i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primene materijalnog prava.
44. U svojoj žalbi, podnosioci zahteva su u vezi sa presudom Osnovnog suda istakali da je *„izreka kontradiktorna sama sa sobom ili sa razlozima presude, te da presuda nema razloga za odlučne činjenice ili su ti razlozi nejasni i kontradiktorni i da za odlučne činjenice postoji protivrečnost između onoga što se u obrazloženju presude kaže o sadržaju dokumenta i zapisnika o izjavama datim u postupku i o samim dokazima - dokumentima i zapisnicima“*. Pored toga, podnosioci zahteva su u svojoj žalbi istakli da je predmet poklanjanja u ugovoru o poklonu sporne nepokretnosti između I.K. i Sh.K. od 15. aprila 2009. godine, a zatim u ugovoru o poklonu između Sh.K. i A.K. od 9. jula 2012. godine, bila nepokretnost sa neplodnom kulturom, a ne sa kulturom kuća.
45. Podnosioci zahteva su u svojoj žalbi takođe naveli: *„Ja sam blagovremeno, na pripremnom razmatranju, predložio da se zakaže i finansijsko veštačenje. Prvostepeni sud u vezi sa građevinskim veštačenjem uopšte nije odlučio, dok je bez razloga odbijen predlog za imenovanje finansijskog veštaka ”*.
46. Prema podnosiocima zahteva, pokušaj da se pokloni sporna nepokretnost putem ugovora o doživotnom izdržavanju između I.K. i Sh.K od 29. decembra 1993. godine, je izvršen da se *„[...] ne podeli, već prenese jednom nasledniku, a isključe drugi naslednici. Ovaj stav Suda navodi da je ugovor o doživotnom izdržavanju bio fiktivan i simulativan i samim tim ništav“*, te se isti ne može zaključiti između lica u srodstvu koja imaju obavezu izdržavanja, kao što je predviđeno članom 284. [Red prvenstva lica koja ispunjavaju uslove] i 285. [Obim izdržavanja] Zakona 2004/32 Kosova o porodici.
47. Dana 16. oktobra 2020. godine, Apelacioni sud je, presudom [Ac. br. 1360/18], odbio, kao neosnovanu, žalbu podnosilaca zahteva i potvrdio presudu [C. br. 225/2016] Osnovnog suda od 9. januara 2018. godine.
48. Apelacioni sud je prvo presudu Osnovnog suda ocenio, kao pravičnu i zakonitu, pa je shodno tome utvrdio da ista nije zahvaćena bitnom povredom odredaba parničnog postupka i pogrešnom primenom materijalnog prava.
49. Pored toga, što se tiče navoda podnosilaca zahteva za nepotpuno i pogrešno utvrđeno činjenično stanje, Apelacioni sud je utvrdio da je *„prvostepeni sud u postupku izvođenja dokaza utvrdio sve činjenice od odlučujuće važnosti za ovu pravnu stvar, odlučujući kao u izreci ožalbene presude. Apelacioni sud je, na osnovu dokaza koje je izveo Osnovni sud, utvrdio da podnosioci zahteva bez konkretnih i validnih dokaza nisu uspeli da dokažu činjenicu da im pripada pravo suvlasništva na katastarskim parcelama koje su predmet ovog spora, a koje su upisane na ime [A.K]”*.

50. Što se tiče ugovora o poklonu od 9. jula 2012. godine između pokojnog Sh.K. i njegove supruge A.K., Apelacioni sud je utvrdio da „[...] je pravilno razjašnjeno presudom prvostepenog suda da je ovim ugovorom ovde prva tužena [A.K.] postala vlasnica sporne nepokretnosti zakonito i savesno, i taj ugovor je na snazi, a zatim je ova nepokretnost prešla na ime [A.K.] u katastarskim knjigama“. Apelacioni sud je dalje utvrdio: „Ocena je ovog suda da [podnosioci zahteva] ne mogu da traže raskid ugovora o poklonu, a kamoli ugovora o doživotnom izdržavanju, pošto je taj ugovor bio sa obostranim obavezama, koji je tužena, odnosno, njegov prethodnik, u potpunosti ispoštovao; a te ugovore su ugovorene strane zakonski zaključile; isti su zaključeni u dobroj veri i savesno, jer su ugovorni odnosi zaključeni sa pravnim vlasnicima sporne katastarske parcele i u kojima [podnosioci zahteva] nisu bili ugovorna strana“.
51. Što se tiče navoda podnosioca zahteva o pogrešnoj primeni materijalnog prava, Apelacioni sud je ocenio da je Osnovni sud svoju presudu doneo u pravilnoj primeni zakonskih odredbi, odnosno u skladu sa odredbama Dela III Zakona br. 03/L-154 o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (u daljem tekstu: Zakon o vlasništvu) i članom 20. Zakona o osnovnim svojinsko pravnim odnosima.
52. Apelacioni sud je u svojoj presudi takođe istakao da „[...] je ocenio i druge žalbene navode parničara, ali je utvrdio da isti nisu uticali na drugačije odlučivanje od onoga kao što je odlučeno kao u izreci ove presude“.
53. Na osnovu dokumentacije koju su podnosioci zahteva podneli Sudu, proizilazi da je 17. novembra 2020. godine podnositeljka zahteva u slučaju KI203/21 [Nexhmije Kabashi] podnela reviziju Vrhovnom sudu protiv gore navedene presude Apelacionog suda, zbog bitne povrede parničnih odredbi i pogrešne primene materijalnog prava. Podnositeljka zahteva u slučaju KI203/21, u svojoj reviziji je istakla: „Prvostepeni sud i Apelacioni sud Kosova su se bavili samo odnosima mog supruga sa njegovom porodicom, a ne i sa mojim direktnim doprinosom i porodičnom zajednicom dok smo živeli u porodičnoj zajednici. Da bi se potkrepile te tvrdnje tražilo se finansijsko i građevinsko veštačenje. Ti predlozi su odbijeni“. Štaviše, ista je dalje tvrdila da „[...] sam ja, kao zaposlena, dok smo živeli u porodičnoj zajednici, prema tradiciji zemlje, moju platu koja je isplaćena u traci u ono vreme, davala mom svekru, sada pokojnom [I.K.]. Za vreme te porodične i ekonomske zajednice podizala sam kredite koje sam otplaćivala i nakon podele porodične i ekonomske zajednice sa svekrom i deverom“.
54. Dana 15. juna 2021. godine, Vrhovni sud, je presudom [Rev. br. 80/2021], odbio, kao neosnovanu, reviziju podnosioca zahteva.
55. Na osnovu presude Vrhovnog suda proizilazi da su podnosioci revizije u Vrhovnom sudu dva podnosioca zahteva. Međutim, u dokumentaciji podnetoj Sudu nedostaje kopija revizije podnete u ime podnosioca zahteva u slučaju KI205/21 [Sahita Kabashija].
56. Vrhovni sud se prvo pozvao na istorijat koji je izdala Direkcija za geodeziju i katastar [br. 952-03-237/16] od 10. novembra 2016. godine, kojim je precizirano da je (i) 1978. godine parcela br. 5508/5 [sporna nepokretnost] upisana u posed

[I.K.], (ii) 2009. godine, na osnovu ugovora o poklonu [Vr. br. 1667/09] od 16. aprila 2009. godine parcela na ime [IK] je prešla u posed [Sh.K.] (registar izmena 75/09), (iii) 2012. godine na osnovu ugovora o poklonu [Vr. br. 2669/12] od 9. jula 2012. godine ova parcela sa [Sh.K.] prelazi u posed [A.K.] (registar izmena 242), (iv) 2012. godine ostvareno je snimanje novog objekta na parceli [br. 5508/5] na osnovu zahteva br. 1222/12 od 5. novembra 2012. godine, rešenja građevinske dozvole od 6. jula 1977. godine, i (v) shodno tome, parcela br. 5508/5 je po kulturi kuća u površini od 0.01.27 ha i dvorište u površini od 0.04.62 ha.

57. Vrhovni sud je, u suštini, smatrao, kao pravičan i zakonit, pravni stav nižestepenih sudova i ocenio da nisu održivi navodi u reviziji u pogledu (i) ništavosti ugovora o poklonu; (ii) povrede nužnog naslednog dela, i (iii) utvrđivanja svojine na spornoj nepokretnosti. Što se tiče poslednje navedenog, Vrhovni sud je precizirao: „[...] Zato što na osnovu zakonskih odredbi (člana 20. ZOSPO-a [Zakon o osnovnim svojinsko-pravnim odnosima], odnosno člana 36. ZVDSP-a [Zakon o vlasništvu i drugim stvarnim pravima]), proizilazi da se pravo svojine stiče po samom zakonu, na osnovu pravnog posla (pravne radnje) i nasleđivanjem ili odlukom državnog organa na način i pod uslovima određenim zakonom. U ovom građansko-pravnom slučaju [podnosioci zahteva] nisu dokazali ni pravni osnov ni način sticanja (iustitutillus-modus aquirendi) svojine na spornoj nepokretnosti. Dok gore navedeni ugovori (kao u izreci prvostepene presude), čiji raskid traže [podnosioci zahteva] u tužbi, nisu zaključeni u suprotnosti sa odredbama člana 103 i člana 111. ZOO-a [Zakon o obligacionim odnosima], nisu u suprotnosti znači sa načelima i ustavnim pravnim poretkom, sa imperativnim odredbama, itd, i isti nisu zaključeni (vi, clam, precario) prevarom, pretnjom, zabludom. S druge strane, takođe proizilazi da je pravo svojine preneto na prvu tuženu [A.K.] u potpunosti sa zakonskim odredbama na snazi [...]”.
58. Pored toga, što se tiče zahteva podnosilaca za raskid ugovora o doživotnom izdržavanju i tvrdnje da je povređen nužni nasledni deo, Vrhovni sud je ocenio: „[...]u konkretnom pravno-građanskom slučaju, ne radi se o povredi nužnog dela (portiolegitima), iz razloga što prema pravnom pojmu ugovora o doživotnom izdržavanju proizilazi da isti nije ugovor o nasleđivanju. To je ugovor sa obostranim očekivanjima i obavezama, kojim primalac raspolaze tokom života svojom imovinom. Ovim ugovorom se otuđuje imovina koja je njegov predmet, dakle imovina koja je predmet ugovora nije deo zaostavštine primaoca i ne može se razmatrati u slučaju preispitivanja njegovog nasledstva, zato što je za vreme njegovog života otuđena od njega. Na osnovu navedenog, nužni naslednici ne mogu da ospore ugovor o doživotnom izdržavanju zbog povrede nužnog dela, jer se, kao što je navedeno, radi o obavezujućem ugovoru u kome umanjenje u korist nužnih naslednika ne dolazi u obzir, dok, uvek u gore navedenom kontekstu, i na osnovu ovog zaključka, treba još jednom istaći činjenicu da je [podnosilac zahteva u slučaju KI205/21] od pokojnog [I.K.] još od 1985. godine dobio na poklon gore navedenu nepokretnost [...]”.

Navodi podnosioca

59. Podnosioci zahteva navode da su im osporenom presudom Vrhovnog suda u vezi sa presudom Apelacionog suda i presudom Osnovnog suda povređena prava zagarantovana članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], 46. [Zaštita imovina], 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] i 54. [Sudska zaštita prava] Ustava u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLJP-a i članom 1. (Zaštita imovine) Protokola br. 1 EKLJP-a, kao i članovima 10. i 17. UDLJP-a.
60. Podnosioci zahteva u suštini navode da su suvlasnici u 1/2 idealnog dela sporne nepokretnosti, te da su to suvlasništvo stekli doprinosom i davanjem plata i kredita koje su dobili u periodu „1978-1990“ za izgradnju kuće u skladu sa obavezama prema “Ugovoru o zajedničkoj izgradnji” zaključenim 10. maja 1978. godine između I.K., Sh.K, i podnosilaca zahteva.
61. Podnosioci zahteva navode da osporena presuda Vrhovnog suda u vezi sa presudama nižestepenih sudova „[...] za njihove konkretne navode u vezi sa njihovim slučajem nije dala nikakav razlog, pa je osporena presuda proizvoljna i pristrasna, bez razloga za moje tvrdnje, što predstavlja osnov da se ista proglasi neustavnom“. U smislu ovog navoda, podnosioci zahteva se pozivaju na slučaj Suda KI97/19 [sa podnosiocima zahteva: *Gëzim Sadrija, Gazmend Sadrija i Hidajte Sadrijaj*, rešenje o neprihvatljivosti od 8. oktobra 2019. godine], gde Sud primećuje da se isti poziva na sudsku praksu Evropskog suda za ljudska prava (u daljem tekstu: ESLJP) u vezi sa neobrazloženom sudskom odlukom, odnosno na slučajeve ESLJP-a: *Tatishvili protiv Rusije*, presuda od 22. februara 2007. godine; *Hiro Balani protiv Španije*, presuda od 9. decembra 1994. godine; *Higgins i drugi protiv Francuske*, presuda od 19. februara 1998. godine; *Papon protiv Francuske*, presuda od 7. juna 2001. godine; *Van de Hurk protiv Holandije*, presuda od 19. aprila 1994. godine; *Garcia Ruiz protiv Španije*, presuda od 21. januara 1999. godine; *Helle protiv Finske*, presuda od 19. decembra 1997. godine; *Hirvisaari protiv Finske*, presuda od 27. septembra 2001. godine; *Buzescu protiv Rumunije*, presuda od 24. maja 2005. godine i *Pronina protiv Ukrajine*, presuda od 18. jula 2006. godine, kao i na slučajeve Suda: KI97/16, sa podnosiocem zahteva: "IKK Classic", presuda od 9. januara 2018. godine, stav 46; KI22/16, sa podnosiocem zahteva: *Naser Husaj*, presuda od 9. juna 2017. godine, stav 40, i KI72/12, sa podnosiocima zahteva: *Veton Berisha i Iljete Haziri*, presuda od 17. decembra 2012. godine, stav 61).
62. Podnosioci zahteva takođe navode da su na pripremnoj sednici predložili građevinsko veštačenje i imenovanje finansijskog veštaka, a prema njima u vezi sa građevinskim veštačenjem, Osnovni sud uopšte nije odlučio, dok je zahtev za imenovanje finansijskog veštaka odbijen. U smislu ovog navoda, podnosioci zahteva tvrde povredu članova 31. 53. i 54. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a.
63. Štaviše, podnosioci zahteva navode da odbijanje predloga za izvođenje dokaza predstavlja povredu prava na pravično i nepristrasno suđenje, odnosno povredu članova 31., 53. i 54. Ustava i člana 6. EKLJP-a. Ovo iz razloga što su u prvostepenom postupku na pripremnom razmatranju predložili da se odredi

građevinsko i finansijsko veštačenje, dok ovaj sud o prvom zahtevu uopšte nije odlučio, dok je drugi zahtev odbio bez razloga.

64. Podnosioci zahteva takođe navode: „Što se tiče tačke 11 žalbe u vezi sa žalbenim navodima, a ni revizije, nije dao nikakav razlog, komentar, u vezi sa zaključcima i spornim okolnostima:
- a. Pokojni Islam je imao suprugu [Xh.K], sina Sahitija [ovde tužilac, podnosilac zahteva], sina, sada pokojnog [Sh.K], koji je živio i potom preminuo u Norveškoj 14. septembra 2012. godine, gde je i sahranjen, i sina [I.I.K.] koji živi u inostranstvu, i ćerke [V.N.], rođena Kabashi, i [S.B.], rođena Kabashi.
  - b. Sada pokojni [Sh.K.], brat tužioca Sahita [podnosioca zahteva], koji je, kao što je pomenuto, preminuo 1 mesec i 11 dana pre smrti svog oca [I.K.], nakon njegove smrti ostavio svoju suprugu, ovde tuženu [A.K.], i njihovu decu, tj. pokojnog [Sh.K] i tužene [A.K.] i [V.K.], [S.K.] i [Z.K.], koje žive u Oslu, Norveška.
  - c. Da je najmlađi sin pokojnog [I.K.], odnosno mlađi brat tužioca Sahita [podnosioca zahteva], [I.I.K.] u Torontu, Kanada, iako je trebalo da bude parničar, kao nužni suparničar.
  - d. Da tužioci sa svojom decom žive u staroj kući od 70 m² i dvorištu od 170 m² koja je upisana kao katastarska parcela 1047, KZ Đakovica-grad, koja je prenetu prvom tužiocu ugovorom o poklonu zaključenim i overenim u Opštinskom sudu u Đakovici pod Vr. br. 426/85 od 10.04.1985. godine, u kojoj je ostao da živi tužilac sa porodicom, nakon što se pokojni otac sa ostalim članovima porodice preselio u novu kuću, odnosno na nepokretnost koja je predmet ovog spora”.
65. Pored toga, podnosioci zahteva ističu: „Što se tiče nepokretnosti Vr. br. 1667/09 od 16.04.2009. godine [ugovor o poklonu] predmet poklanjanja je bila nepokretnost NEPLODNE kulture, tako da predmet ugovora nije bila kuća već samo prazno građevinsko zemljište. Ovaj žalbeni navod nije razmatran od strane Apelacionog suda, a isti navod nije razmatran ni od strane Vrhovnog suda Kosova u osporenoj presudi”.
66. Podnositeljka zahteva u slučaju KI203/21 takođe ističe: „Nedostatak obrazloženja o osnovnim pitanjima je na ivici proizvoljnosti i krši pravo na pravično i korektno suđenje, posebno moje pravo kao žene, diskriminišući me, što takođe predstavlja povredu prava na jednakost i drugih ustavnih garancija”.
67. Na kraju, podnosioci zahteva traže od Suda da: (i) proglasi njihov zahtev prihvatljivim, i (ii) utvrdi da osporena presuda Vrhovnog suda nije u skladu sa članovima 31, 46. i 53. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a i članom 1. Protokola br. 1 EKLJP-a i članovima 10 i 17 UDLJP-a.

Relevantne ustavne i zakonske odredbe

USTAV REPUBLIKE KOSOVO

Član 31

[Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]

1. *Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.*
2. *Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda.*
3. *Suđenje je javno, osim u slučajevima kada sud, iz posebnih razloga, smatra da je isključivanje štampe ili javnosti, u korist pravde, ako bi njihovo prisustvo moglo naškoditi javnom redu ili nacionalnoj sigurnosti, interesima maloletnika, ili zaštiti privatnog života stranaka u postupku, na zakonom propisan način.*
4. *Svako ko je optužen za krivično delo ima pravo da ispituje prisutne svedoke i da zahteva obavezno pojavljivanje svedoka, veštaka i ostalih lica, koja mogu razjasniti činjenice.*
5. *Svako ko je optužen za krivično deo će se smatrati nevinim, sve dok se ne dokaže njegova/njena krivica, u saglasnosti sa zakonom.*
6. *Besplatna pravna pomoć će se omogućiti svim licima koja za to nemaju dovoljno sredstava, ako je takva pomoć neophodna za obezbeđivanje efikasnog pristupa pravdi.*
7. *Sudski postupci koji se odnose na maloletnike se regulišu zakonom, poštujući posebne uredbe i procedure za maloletnike.*

Član 46

[Zaštita imovine]

1. *Garantuje se pravo na imovinu.*
[...]

Član 53

[Tumačenje odredbi ljudskih prava]

Osnovna prava i slobode zagarantovana ovim Ustavom se tumače u saglasnosti sa sudskom odlukom Evropskog suda za ljudska prava.

Član 54

[Sudska zaštita prava]

Svako ima pravo na sudsku zaštitu u slučaju kršenja ili uskraćivanja nekog prava koje je garantovano ovim Ustavom, kao i pravo na efikasne pravne mere ukoliko se utvrdi da je pravo prekršeno.

Evropska konvencija o ljudskim pravima

Član 6

(Pravo na pravično suđenje)

1. *Svako ima pravo na pravično suđenje i javnu raspravu u razumnom roku [...].*

Protokol br. 1 Evropske konvencije o ljudskim pravima

Član 1 (Zaštita imovine)

Svako fizičko ili pravno lice ima pravo na neometano uživanje svoje imovine. Niko ne može biti lišen svoje imovine, osim u javnom interesu i pod uslovima predviđenim zakonom i opštim načelima međunarodnog prava.

Prethodne odredbe, međutim, ni na koji način ne utiču na pravo države da primenjuje takve zakone koje smatra potrebnim da bi nadzirala korišćenje imovine u skladu s opštim interesima ili da bi osigurala naplatu poreza ili drugih doprinosa ili kazni.

Univerzalna deklaracija o ljudskim pravima

Član 10

Svako ima potpuno jednako pravo na pravično i javno suđenje pred nezavisnim i nepristrasnim sudom koji će odlučiti o njegovim pravima i obavezama, i o osnovanosti svake krivične optužbe protiv njega.

Član 17

1. *Svako ima pravo da posjeduje imovinu, sam i u zajednici s drugima.*
2. *Niko ne smije biti samovoljno lišen svoje imovine.*

ZAKON BR. 03/L-154 O VLASNIŠTVU I DRUGIM STVARNIM PRAVIMA

POGLAVLJE III STICANJE I GUBLJENJE VLASNIŠTVA NA NEKRETNINE

Član 36 Sticanje vlasništva na nekretninu

1. *Za prenošenje vlasništva na nekretninu neophodan je odgovarajuća pravna radnja važeća između otuđivaoca i sticaoca kao pravni osnov i upisivanje promene vlasništva u Registar prava na nekretninu.*
2. *Ugovor o prenošenju nekretnine treba da se sklopi u pismenoj formi u prisustvu obeju stranaka u jednoj nadležnoj kancelariji.*

ZAKON BR. 04/L-077 O OBLIGACIONIM ODNOSIMA

DEO V

UGOVOR O DOŽIVOTNOM IZDRŽAVANJU

Član 560 Pojam

1. Ugovorom o doživotnom izdržavanju, ugovorna strana (izdržavatelj) se obavezuje da pomogne drugoj ugovornoj strani, ili bilo kojem drugom licu (primaoc izdržavanja) i druga ugovorna strana izjavljuje da će on ili ona ustupiti prvoj strani (izdržavatelju) njegove ili njene celokupne imovine ili deo imovine, koja se sastoji od opšte imovine i uživanje opšte imovine, gde se kojom prilikom takvo to ustupanje odlaže do vremena smrti ustupaoca.
2. Ovaj ugovor može da sadrži i drugu pokretnu imovinu primaoca izdržavanja, koja bi trebalo da bude navedena u ugovoru.
3. Ugovori kojima se postiže u nasledstva doživotnog sjedinjenja e ili sjedinjenja imovine ili se jedna ugovorna strana složi da se brine i štiti drugu stranu, obradjuje njegovu ili njenu imovinu i da obavi sve ceremonije sahrane posle njegove ili njene smrti, ili bilo šta drugo za istu svrhu trebaju se smatrati ugovorima o doživotnom izdržavanju.

ZAKON BR. 2004/32 KOSOVA O PORODICI

Član 284. Red prvenstva lica koja ispunjavaju uslove

U slučaju da je pomoć potrebna više nego jednom licu a da lice koje je obavezno da daje finansijsko izdržavanje svima njima nije u stanju da pruži pun obim izdržavanja iz razloga pomenutih u članu 280, obaveza će da bude podeljena između svih odgovornih srodnika, sve do potpunog obezbeđenja finansijskog izdržavanja.

Član 285. Obim izdržavanja

(1) Obim izdržavanja mora da bude primeren uslovima pod kojima je osoba koja ispunjava uslove za pomoć nekada živela. U slučaju da je stanje očajno, izdržavanje bi trebalo da obezbedi barem neki minimum uslova koji su potrebni za izdržavanje svakodnevnog života u dostojanstvu.

(2) Izdržavanje se sastoji od svih neophodnih zahteva života, što uključuje neophodne troškove za obuku ili obrazovanje u cilju sticanja nekog zanimanja.

Ocena prihvatljivosti zahteva

68. Sud prvo razmatra da li su podnosioci zahteva ispunili uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom, propisani Zakonom i dalje predviđeni Poslovníkom.
69. Sud se poziva na stavove 1 i 7, člana 113. Ustava, koji propisuju:

“(1) Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

(7) Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

70. Sud se dalje poziva na članove 47. [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 47
[Individualni zahtevi]

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva”.

Član 48
[Tačnost podneska]

Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode sumu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori.

Član 49
[Rokovi]

Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku. [...]

71. Što se tiče ispunjenja ovih uslova, Sud smatra da su podnosioci zahteva ovlašćena strana; da osporavaju presudu Vrhovnog suda [Rev. br. 80/2021] od 15. juna 2021. godine; da su naglasili prava i slobode za koje navode da su im povređene; da su iscrpeli sva pravna sredstva propisana zakonom i da su podneli zahtev u skladu sa rokom koji je propisan u zakonu.
72. Pored toga, Sud razmatra da li su podnosioci zahteva ispunili uslove prihvatljivosti propisane u pravilu 39 [Kriterijum o prihvatljivosti] Poslovnika. Stav 2 pravila 39 Poslovnika propisuje uslove na osnovu kojih Sud može da razmatra zahtev, uključujući uslov da zahtev ne bude očigledno neosnovan. Tačnije, stav 2 pravila 39 Poslovnika propisuje:

“(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepiu tvrdnju”.

73. Na osnovu sudske prakse ESLJP-a, ali i Suda, zahtev se može proglasiti neprihvatljivim kao „očigledno neosnovan“ u celini ili samo u odnosu na određeni navod koji zahtev može sadržati. S tim u vezi, tačnije je nazivati ih „očigledno neosnovanim navodima“. Poslednje navedeni se, na osnovu sudske prakse ESLJP-a, mogu svrstati u četiri različite grupe: (i) navodi koji se

kvalifikuju kao navodi „četrtoog stepena“; (ii) navodi kategorisani „odsustvom očigledne ili evidentne povrede“; (iii) navodi koji su „nepotkrepljeni ili neobrazloženi“; i na kraju, (iv) „konfuzni i nejasni“ navodi. Ovaj koncept neprihvatljivosti na osnovu zahteva koji je ocenjen kao „očigledno neosnovan“ i specifičnosti četiri gore navedene kategorije navoda kvalifikovanih kao „očigledno neosnovani“ razvijeni kroz sudsku praksu ESLJP-a, Sud je takođe usvojio u svojoj sudskoj praksi, uključujući, ali ne ograničavajući se na slučajeve KI40/20 podnosilac zahteva: *Sadik Gashi*, rešenje o neprihvatljivosti od 20. januara 2021. godine; KI163/18, podnosilac zahteva: *Kujtim Lleshi*, rešenje o neprihvatljivosti od 24. juna 2020. godine; i KI21/21, podnosilac zahteva: *Asllan Meka*, rešenje o neprihvatljivosti od 28. aprila 2021. godine, KI107/21, podnosilac zahteva: *Ramiz Hoti*, rešenje o neprihvatljivosti od 21. oktobra 2021. godine).

74. U smislu ocene prihvatljivosti zahteva, odnosno, ocenjujući da li je isti očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, Sud će se prvo podsetiti na suštinu slučaja sadržanu u ovom zahtevu i na relevantne navode podnosioca zahteva, pri čijoj oceni će Sud primeniti standarde sudske prakse ESLJP-a, u skladu sa kojima je, prema članu 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, dužan da tumači osnovna prava i slobode zagarantovane Ustavom.
75. S tim u vezi i na početku, Sud podseća da se okolnosti ovog slučaja odnose na tužbeni zahtev podnosioca za utvrđivanje njihovog suvlasništva na 1/2 idealnog dela sporne nepokretnosti, koja je 1993. godine i 2012. godine preko ugovora o doživotnom izdržavanju i ugovora o poklonu, odnosno sa pokojnog I.K. [oca podnosioca zahteva u predmetu KI205/21] preneti na njegovog sina, već pokojnog Sh.K [brata podnosioca zahteva u predmetu KI205/21]. U 2012. godini ova nepokretnost je kao rezultat ugovora o poklonu zaključenog između pokojnog Sh.K. i njegove supruge A.K. u katastarskom registru opštine Đakovica upisana na ime A.K. Shodno tome, podnosioci zahteva su 2013. godine podneli tužbeni zahtev Osnovnom sudu za (i) utvrđivanje svojine na 1/2 idealnog dela sporne nepokretnosti; (ii) raskid ugovora o doživotnom izdržavanju od 29. decembra 1993. godine, zaključenog između sada pokojnih, I.K. i njegovog sina Sh.K., kojim je sporna nepokretnost prešla u posed Sh.K.; (iii) raskid ugovora o poklonu nepokretnosti iz 2009. godine između I.K. i Sh.K., kao i (iv) raskid ugovora iz 2012. godine zaključenog između Sh.K. i njegove supruge A.K. Osnovni sud je svojom presudom [C. br. 225/2016] od 9. januara 2018. godine odbio tužbeni zahtev podnosioca, utvrđujući u suštini da je imovina upisana na ime A.K. stečena na osnovu važećih zakonskih odredaba. Kao rezultat žalbe podnosioca zahteva Apelacionom sudu, poslednje navedeni je svojom presudom [AC. br. 1360/18] od 16. oktobra 2020. godine, odbio njihovu žalbu, kao neosnovanu, i potvrdio presudu Osnovnog suda. Nakon toga, kao rezultat revizije koju su podneli podnosioci zahteva protiv presude Apelacionog suda u Vrhovnom sudu, poslednje navedeni je osporenom presudom odbio njihovu reviziju, kao neosnovanu, utvrđujući da nisu održivi navodi u reviziji u pogledu (i) ništavosti ugovora o poklonu; (ii) povrede nužnog naslednog dela, i (iii) utvrđivanja svojine na spornoj nepokretnosti.
76. Podnosioci zahteva osporavaju zaključke Vrhovnog suda, a u svom zahtevu u smislu člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava u vezi sa

članom 6. EKLJP-a navode nedostatak obrazloženja sudske odluke i takođe navode da Osnovni sud nije usvojio njihov zahtev za određivanje građevinskog veštačenja i finansijskog veštaka. U kontekstu ovih navoda, podnosioci zahteva navode povredu članova 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] i 54. [Sudska zaštita prava] Ustava.

77. Što se tiče navoda o povredi člana 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, Sud primećuje da se ovaj član ne odnosi ni na jedno konkretno pravo, zagarantovano Poglavljem II Ustava, već propisuje sledeću obavezu: „*Osnovna prava i slobode zagarantovana ovim Ustavom se tumače u saglasnosti sa sudskom odlukom Evropskog suda za ljudska prava*“. U vezi sa ovom obavezom, kao što je i gore navedeno, Sud će prilikom ocenjivanja navoda podnosioca zahteva primeniti standarde sudske prakse ESLJP-a.
78. Međutim, u smislu navoda podnosioca u njihovim zahtevima da Vrhovni sud nije razmotrio bitne navode podnosioca u reviziji, uključujući i njihove navode o njihovom nerazmatranju i obrazloženju u vezi sa odbijanjem finansijskog veštačenja, Sud će ih razmotriti u smislu garancija predviđenih članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a.
79. U njihovom zahtevu, podnosioci takođe navode povredu njihovog prava na imovinu, zagarantovanog članovima 46 u vezi sa članom 1. (Zaštita imovine) Protokola br. 1. EKLJP-a i članom 17. UDLJP-a.
80. Na osnovu napred navedenog, Sud će dalje razmotriti i oceniti zahtev podnosioca u vezi sa:
- I. Njihovim navodom o nedostatku obrazloženja sudske odluke, odnosno nerazmatranju njihovih bitnih navoda iznetih u reviziji pred Vrhovnim sudom u smislu člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a; i
  - II. Njihovim navodima o povredi člana 46 u vezi sa članom 1 Protokola br. 1 EKLJP-a i članom 17. UDLJP-a; i

I. Što se tiče navoda o povredi člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a

81. U smislu ovog navoda, podnosioci zahteva ističu da osporena presuda Vrhovnog suda ne ispunjava standard obrazložene sudske odluke, zbog toga što se nisu razmotrili njihovi bitni navodi izneti u njihovoj reviziji Vrhovnom sudu. S tim u vezi, podnosioci zahteva se posebno pozivaju na svoje navode da je predmet ugovora o poklonu od 16. aprila 2009. godine između pokojnih I.K. [oca podnosioca zahteva u predmetu KI205/21] i Sh.K. [brata podnosioca zahteva u predmetu KI205/21], bila nepokretnost sa neplodnom kulturom, ali ne i kuća, i da su u njihovom tužbenom zahtevu tražili određivanje finansijskog veštačenja da bi potkrepili njihov doprinos u izgradnji kuće koja predstavlja predmet njihovog tužbenog zahteva.

82. Kao rezultat toga, Sud će, prilikom razmatranja njihovog navoda o neobrazloženju sudske odluke, odnosno nerazmatranju njihovih bitnih navoda u reviziji, razmatrati i njihov navod u vezi sa odbijanjem da se odredi finansijsko veštačenje.
83. Shodno tome, Sud će prvo ukratko razraditi opšta načela u vezi sa pravom na obrazloženu sudsku odluku ustanovljena kroz praksu ESLJP-a i Suda, a zatim iste primeniti na okolnosti ovog slučaja.
84. U principu, Sud ističe da garancije sadržane u članu 31. Ustava i članu 6. EKLJP-a uključuju obavezu sudova da daju dovoljne razloge za svoje odluke (vidi, slučaj ESLJP-a: *H. protiv Belgije*, presuda od 30. novembra 1987. godine, stav 53, vidi i slučaj Suda KI230/19, podnosilac zahteva: *Albert Rakipi*, gore citiran, stav 139 i slučaj KI87/18, podnosilac zahteva: *IF Skadiforsikring*, gore citiran, stav 44).
85. Sud takođe naglašava da na osnovu njegove sudske prakse, prilikom ocene načela koje se odnosi na pravilno sprovođenje pravde, odluke moraju sadržati obrazloženje na kojem se zasnivaju. Obim u kojem se primenjuje ova obaveza navođenja razloga može varirati u zavisnosti od prirode odluke i mora se odrediti u smislu okolnosti konkretnog slučaja. Bitni argumenti podnosioca zahteva su ti na koje se mora odgovoriti, a navedeni razlozi moraju biti zasnovani na primenjivom zakonu (vidi, slično, slučajeve ESLJP-a: *Garcia Ruiz protiv Španije*, gore citiran, stav 29, *Hiro Balani protiv Španije*, gore citiran, stav 27; i *Higgins i drugi protiv Francuske*, gore citiran, stav 42, vidi, takođe, slučaj Suda KI97/16, podnosilac zahteva: *IKK Classic*, gore citiran, stav 48; i slučaj KI87/18, podnosilac zahteva: *IF Skadeforsikring*, gore citiran, stav 48). Iako ne traži da se detaljno odgovori na svaku žalbu koju iznese podnosilac zahteva, ta obaveza ipak podrazumeva da strane u sudskom postupku mogu očekivati konkretan i izričit odgovor na one svoje navode koji su odlučujući za ishod sprovedenog postupka (vidi, slučaj *Morerira Ferreira protiv Portugalije*, presuda od 5. jula 2011. godine, stav 84 i sve tu korišćene reference, kao i slučajeve Suda KI230/19, podnosilac zahteva: *Albert Rakipi*, presuda od 9. decembra 2020. godine, stav 137, KI107/21, podnosilac zahteva: *Ramiz Hoti*, rešenje o neprihvatljivosti od 22. oktobra 2021. godine, stav 69).
86. Sud prvo primećuje da je na osnovu osporene presude Vrhovnog suda, poslednji navedeni odbio zahtev za reviziju dva podnosioca zahteva, odnosno strane u postupku pred ovim sudom su bila dva podnosioca zahteva.
87. S tim u vezi, Sud u cilju razmatranja navoda podnosioca zahteva iznetih u njihovom zahtevu podnetom Sudu 21. novembra 2021. godine, podseća da je istim 24. januara 2022. godine, između ostalog, tražio da podnesu kopiju njihove revizije podnete Vrhovnom sudu. Dana 4. februara 2022. godine, Sudu je dostavljena samo kopija revizije koja je podneta Vrhovnom sudu na ime podnositeljke zahteva u slučaju KI203/21 [Nexhmije Kabashi].
88. Na osnovu revizije podnete na ime podnositeljke zahteva u slučaju KI203/21 [Nexhmije Kabashi], proizilazi da je poslednje navedena u svojoj reviziji navela: "Prvostepeni sud i Apelacioni sud Kosova su se bavili samo odnosima mog supruga sa njegovom porodicom, a ne i sa mojim direktnim doprinosom i porodičnom zajednicom dok smo živeli u porodičnoj zajednici. Da bi se

potkrepile te tvrdnje tražilo se finansijsko i građevinsko veštačenje. Ti predlozi su odbijeni“. Ista je dalje tvrdila da „[...] sam ja, kao zaposlena, dok smo živeli u porodičnoj zajednici, prema tradiciji zemlje, moju platu koja je isplaćena u traci u ono vreme, davala mom svekru, sada pokojnom [I.K.]. Za vreme te porodične i ekonomske zajednice podizala sam kredite koje sam otplaćivala i nakon podele porodične i ekonomske zajednice sa svekrom i deverom”.

89. Razmatranjem gore navedenih navoda podnosioca zahteva, Sud prvo primećuje da je njihov tužbeni zahtev odbio Osnovni sud, čiji je zaključak potvrđen i presudom Apelacionog suda i na kraju, kao rezultat revizije podnete Vrhovnom sudu, poslednje navedeni je odbio reviziju dva podnosioca zahteva, utvrđujući u potpunosti zaključke nižestepenih sudova.
90. Stoga, Sud se prvo poziva na presudu Osnovnog suda, iz čijeg sadržaja proizilazi da je poslednje navedeni prilikom razmatranja tužbenog zahteva podnosioca uzeo u obzir iskaze parničara u postupku, gore navedene ugovore čiji se raskid traži, izvršio je uviđaj na licu mesta, izveo je dokumentaciju i dokaze dostavljene ovom Sudu, uključujući i one Direkcije za geodeziju i katastar opštine Đakovica [istorijat izdat od strane ove Direkcije 10. novembra 2016. godine].
91. Što se tiče navoda podnosioca zahteva da su poslednje navedeni zaključili različite ugovore o kreditu za izgradnju kuće, predmet njihovog tužbenog zahteva, koji se takođe odnosi na pitanje finansijskog veštačenja, Osnovni sud je zaključio sledeće: *“Sud je na osnovu ugovora o kreditu utvrdio činjenicu da su pokojni [I.K.], [Sh.K.] i [podnosioci zahteva] podigli različite kredite u različitim vrednostima za izgradnju nove kuće, iako se možda radilo o fiktivnim ugovorima, pošto parničari nisu potkrepili dokazima namenu ovih iznosa kredita, kao što su računi za kupovinu građevinskog materijala za izgradnju kuće [...]”.*
92. Štaviše, Osnovni sud je na osnovu dokaza i spisa predmeta utvrdio da je: (i) pokojni I.K. [otac podnosioca zahteva u predmetu KI205/21] bio vlasnik sporne nepokretnosti kojom je slobodno raspolagao i koju je poklonio svom sinu Sh.K. [bratu podnosioca zahteva u predmetu KI205/21] prvo ugovorom za doživotno izdržavanje od 29. decembra 1993. godine i nakon toga ugovorom o poklonu od 15. aprila 2009. godine, koji su prema ovom sudu zaključeni u skladu sa zakonskim odredbama i nisu u suprotnosti ni sa jednim načelom obligacionog prava; (ii) nije povređen nužni nasledni deo, s obzirom da je prema ugovoru o poklonu od 10. aprila 1985. godine, pokojni I.K. poklonio podnosiocu zahteva imovinu sa starom kućom u Đakovici, koja je zatim bila upisana u knjigu nepokretnosti na njegovo ime; i da je (iii) tužena A.K. [supruga pokojnog Sh.K.] stekla pravo svojine na spornoj nepokretnosti na osnovu ugovora o poklonu, nastavljajući sa obrazloženjem da *„[...] postoji derivativni način sticanja svojine, vlasnik stiče pravo svojine od prethodnog vlasnika stvari, odnosno na ovaj način postoji kontinuitet između prethodnog vlasnika i novog vlasnika stvari”.*
93. Sud se dalje poziva i na presudu Apelacionog suda kojom je potvrđen stav i zaključak Osnovnog suda. Apelacioni sud je u svojoj presudi u suštini utvrdio da: (i) je Osnovni sud u postupku izvođenja dokaza utvrdio sve činjenice od

odlučujuće važnosti za ovo pravno pitanje, odlučujući kao u izreci ožalbene presude, pa je shodno tome na osnovu dokaza koje je izveo Osnovni sud utvrdio da podnosioci zahteva nijednim konkretnim i validnim dokazima nisu uspjeli da dokažu činjenicu da imaju pravo suvlasništva na spornoj nepokretnosti upisanoj na ime A.K.; (ii) da su ugovori o doživotnom izdržavanju ili staranju i ugovori o poklonu „zakonito zaključeni od strane parničara, zaključeni su u dobroj veri i savesno, pošto su ugovorni odnosi zaključeni sa pravnim vlasnicima sporne katastarske parcele i u kojim [podnosioci zahteva] nisu bili ugovorna strana”; i da je (iv) A.K. stekla pravo svojine na spornoj nepokretnosti na osnovu ugovora o poklonu od 14. jula 2012. godine, zaključenog između nje i njenog supruga, sada pokojnog Sh.K.

94. Na kraju, Sud se poziva i na obrazloženje dato u osporenoj presudi Vrhovnog suda, koji je smatrao pravičnim i zakonitim pravni stav nižestepenih sudova i ocenio da nisu održivi navodi u reviziji u pogledu (i) ništavosti ugovora o poklonu; (ii) povrede nužnog naslednog dela, i (iii) utvrđivanja svojine na spornoj nepokretnosti. Što se tiče poslednje navedenog, Vrhovni sud je istakao: “[...] Zato što na osnovu zakonskih odredbi (člana 20. ZOSPO-a [Zakon o osnovnim svojinsko-pravnim odnosima], odnosno člana 36. ZVDSP-a [Zakon o vlasništvu i drugim stvarnim pravima]), proizilazi da se pravo svojine stiče po samom zakonu, na osnovu pravnog posla (pravne radnje) i nasleđivanjem ili odlukom državnog organa na način i pod uslovima određenim zakonom. U ovom građansko-pravnom slučaju [podnosioci zahteva] nisu dokazali ni pravni osnov ni način sticanja (iustitullus-modus acquirendi) svojine na spornoj nepokretnosti. Dok gore navedeni ugovori (kao u izreci prvostepene presude), čiji raskid traže [podnosioci zahteva] u tužbi, nisu zaključeni u suprotnosti sa odredbama člana 103 i člana 111. ZOO-a [Zakon o obligacionim odnosima], nisu u suprotnosti znači sa načelima i ustavnim pravnim poretkom, sa imperativnim odredbama, itd, i isti nisu zaključeni (vi, clam, precario) prevarom, pretnjom, zabludom. S druge strane, takođe proizilazi da je pravo svojine preneto na prvu tuženu [A.K.] u potpunoj saglasnosti sa zakonskim odredbama na snazi [...]”.
95. Nakon toga, što se tiče navoda podnosilaca zahteva da je ugovorima o doživotnom izdržavanju povređen nužni nasledni deo, Vrhovni sud je ocenio: “[...] u konkretnom pravno-građanskom slučaju, ne radi se o povredi nužnog dela (portiolegitima), iz razloga što prema pravnom pojmu ugovora o doživotnom izdržavanju proizilazi da isti nije ugovor o nasleđivanju. To je ugovor sa obostranim očekivanjima i obavezama, kojim primalac raspolaže tokom života svojom imovinom. Ovim ugovorom se otuđuje imovina koja je njegov predmet, dakle imovina koja je predmet ugovora nije deo zaostavštine primaoca i ne može se razmatrati u slučaju preispitivanja njegovog nasleđivanja, zato što je za vreme njegovog života otuđena od njega. Na osnovu navedenog, nužni naslednici ne mogu da ospore ugovor o doživotnom izdržavanju zbog povrede nužnog dela, jer se, kao što je navedeno, radi o obavezujućem ugovoru u kome umanjenje u korist nužnih naslednika ne dolazi u obzir, dok, uvek u gore navedenom kontekstu, i na osnovu ovog zaključka, treba još jednom istaći činjenicu da je [podnosilac zahteva u slučaju KI205/21] od pokojnog [I.K.] još od 1985. godine dobio na poklon gore navedenu nepokretnost [...]”.

96. Na osnovu sudske prakse ESLJP-a, Sud takođe primećuje da se od sudova zahteva da razmotre i daju konkretan i jasan odgovor u vezi sa (i) bitnim navodima i argumentima strane (vidi, slučajeve ESLJP-a: *Buzescu protiv Rumunije*, gore citiran, stav 67, i *Donadze protiv Gruzije*, presuda od 3. marta 2006. godine, stav 35); (ii) navodima i argumentima koji su odlučujući za ishod postupka (vidi, slučajeve ESLJP-a: *Ruiz Torija protiv Španije*, presuda od 9. decembra 1994. godine, stav 30; i *Hiro Balani protiv Španije*, gore citiran, stav 28; i (iii) navodima u vezi sa pravima i slobodama zagwarantovanim EKLJP-om i njenim protokolima (vidi, slučaj Suda-a: KI40/21, podnosilac zahteva: *Sadik Gashi*, gore citiran, stav 50).
97. Na osnovu obrazloženja datog od strane Vrhovnog suda u svojoj presudi, Sud primećuje da je poslednji navedeni došao do ovog zaključka nakon razmatranja zaključaka datih u presudama Osnovnog suda i Apelacionog suda i navoda podnosilaca zahteva. U nastavku, što se tiče navoda podnosilaca zahteva da je odbijen njihov zahtev za određivanje veštačenja, koji bi razmatrao njihov doprinos u izgradnji kuće na spornoj nepokretnosti putem finansijskih kredita, zaključenim sa raznim bankama u periodu 1978-1989, Sud primećuje da je Osnovni sud doneo zaključak u vezi sa finansijskim kreditima, kako u ime podnosilaca zahteva tako i u ime pokojnih I.K. i Sh.K, napominjući da ovom sudu nisu dostavljeni dokazi u vezi sa namenom tih iznosa u izgradnji kuće na spornoj nepokretnosti. Pored toga, na osnovu sadržaja tužbenog zahteva podnosilaca, kao i zaključaka redovnih sudova u vezi sa svim tačkama tužbenog zahteva, Sud primećuje da je bitni navod bilo pitanje raskida ugovora o doživotnom izdržavanju i poklonu, sa obrazloženjem da je ovim poklonima povređen nužni nasledni deo. Dok su redovni sudovi, uključujući i Vrhovni sud, utvrdili da nije povređen nužni nasledni deo, tvrdeći da je sporna nepokretnost bila u vlasništvu pokojnog I.K., a da je poslednje navedeni ugovorom o poklonu iz 1985. godine njegovom sinu, podnosiocu zahteva [Sahitu Kabashiju] poklonio drugu nepokretnost sa kućom.
98. S tim u vezi, Sud podseća da, odbijajući žalbu, ili kao u ovom slučaju, odbijajući reviziju, Vrhovni sud, u principu, može jednostavno usvojiti razloge za donošenje odluke nižestepeni sudova, u ovom slučaju Apelacionog suda i Osnovnog suda (vidi, slučajeve ESLJP-a: *García Ruiz protiv Španije*, gore citiran, stav 26; *Helle protiv Finske*, gore citiran, stavovi 59-60).
99. U tom smislu, Sud takođe podseća da u slučajevima kada trećestepeni sud, kao u slučaju podnosilaca zahteva Vrhovni sud, potvrdi odluke donete od strane nižestepeni sudova - njegova obaveza da obrazloži donošenje odluke se razlikuje od slučajeva u kojima sud promeni odlučivanje nižestepeni sudova. U ovom slučaju, Vrhovni sud nije preinačio odluku Apelacionog suda ili Osnovnog suda, kojom je tužbeni zahtev podnosilaca odbijen, kao neosnovan (vidi, slučaj Suda: KI194/18, podnosioci zahteva: *Kadri Muriqi i Zenun Muriqi*, rešenje o neprihvatljivosti od 5. februara 2020. godine, stav 106).
100. U tom smislu, Sud smatra da, iako Vrhovni sud možda nije odgovorio na svaku moguću tačku koju su podnosioci zahteva pokrenuli u svojoj reviziji, on se pozabavio bitnim argumentima koji se odnose na primenu materijalnog i procesnog prava (vidi, *mutatis mutandis*, slučajeve ESLJP-a: *Van de Hurk protiv Holandije*, stav 61; *Buzescu protiv Rumunije*, gore citiran, stav 63; i

Pronina protiv Ukrajine, gore citiran, stav 25, vidi, slučaj Suda: KI194/18, podnosilac zahteva: *Kadri Muriqi i Zenun Muriqi*, rešenje o neprihvatljivosti od 5. februara 2020. godine, stav 107).

101. Na osnovu gore navedenog, Sud utvrđuje da podnosioci zahteva nisu dovoljno potkrepili svoje navode da sudska odluka nije obrazložena, odnosno konkretni navod da Vrhovni sud nije razmatrao njihove navode iznete u reviziji.
102. U tom smislu, Sud, na osnovu gore navedenih objašnjenja, a posebno uzimajući u obzir navode podnosioca zahteva i činjenice koje su oni izneli, kao i gore razrađena obrazloženja redovnih sudova, smatra da osporenu presudu Vrhovnog suda ne karakteriše odsustvo obrazložene sudske odluke. Shodno tome, navod podnosioca zahteva u pogledu nedostatka obrazložene sudske odluke u smislu člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a, je očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, zbog „odsustva očigledne ili evidentne povrede“, kao što je propisano u pravilu 39 (2) Poslovnika.

II. Što se tiče navoda o povredi člana 46. Ustava u vezi sa članom 1. Protokola br. 1 EKLJP-a i članom 17. UDLJP-a

103. Sud prvo primećuje da podnosioci zahteva navode povredu prava na zaštitu imovine, zagarantovanog članom 46. Ustava u vezi sa članom 1. Protokola br. 1. EKLJP-a i članom 17. UDLJP-a. S tim u vezi, podnosioci zahteva nisu precizirali kako je ovo pravo povređeno u njihovom slučaju, već su samo pomenuli da tvrde da su suvlasnici na 1/2 idealnog dela sporne nepokretnosti.
104. Što se tiče poslednje navedenog, Sud podseća da član 46. Ustava ne garantuje pravo na sticanje imovine. Takav stav je takođe zasnovan na sudskoj praksi ESLJP-a (vidi, *Vander Mussele protiv Belgije*, presuda od 23. novembra 1983. godine, stav 48; i *Slivenko i drugi protiv Letonije*, presuda od 9. oktobra 2003. godine, stav 121).
105. Podnosioci zahteva mogu da navedu povredu člana 46. Ustava samo u meri u kojoj se osporene odluke odnose na njihovu „imovinu“. U smislu ove odredbe „imovina“ može biti „postojeća imovina“, uključujući i navode na osnovu kojih podnosioci zahteva mogu tvrditi „legitimno očekivanje“ da će dobiti efektivno uživanje nekog imovinskog prava (vidi, slučajeve Suda: KI26/18, podnosilac zahteva: *Jugokoka*, rešenje o neprihvatljivosti od 6. novembra 2018. godine, stav 49; KI156/18, podnosilac zahteva: *Verica (Aleksić) Vasić i Vojislav Čađenović*, rešenje o neprihvatljivosti od 17. jula 2019. godine, stav 52; i slučaj Suda: KI41/19, podnosilac zahteva: *Ramadan Kočinaj*, rešenje o neprihvatljivosti od 15. januara 2020. godine, stav 60).
106. Sud podseća da je tužbeni zahtev podnosioca, koji se posebno odnosio na njihov zahtev za utvrđivanje svojine na 1/2 idealnog dela osporene nepokretnosti, odbijen od strane Osnovnog suda, a zatim je ova konstatacija potvrđena i presudama Apelacionog suda i Vrhovnog suda.
107. Sud takođe primećuje da podnosilac zahteva svoj navod o povredi člana 46. Ustava u vezi sa članom 1. Protokola br. 1. EKLJP-a i članom 17. UDLJP-a takođe

povezuje sa njegovim navodom o povredi njegovog prava na pravično i nepristrasno suđenje, kao rezultat propusta da se obrazloži presuda Vrhovnog suda. U tom smislu, Sud podseća da je u pogledu navoda podnosioca zahteva o povredi člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a, utvrdio da je ovaj navod očigledno neosnovan na ustavnim osnovama u „odsustvu očigledne ili evidentne povrede“ kao što je propisano u pravilu 39 (2) Poslovnika.

108. Shodno tome, Sud smatra da je i navod podnosioca zahteva o povredi njihovog prava na imovinu, zagarantovanog članom 46. Ustava u vezi sa članom 1. Protokola br. 1 EKLJP-a i članom 17. UDLJP-a očigledno neosnovan na ustavnim osnovama u „odsustvu očigledne ili evidentne povrede“ kao što je propisano u pravilu 39 (2) Poslovnika.

Zaključak

109. Stoga i na kraju, Sud utvrđuje da je zahtev podnosioca neprihvatljiv, zato što su njihovi navodi:
- I. Što se tiče člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a koji se odnose na neobrazloženje sudske odluke očigledno neosnovani na ustavnim osnovama u „odsustvu očigledne ili evidentne povrede“ kao što je propisano u pravilu 39 (2) Poslovnika; i
  - II. Što se tiče člana 46. Ustava u vezi sa članom 1. Protokola br. 1 EKLJP-a i članom 17. UDLJP-a očigledno neosnovani na ustavnim osnovama u „odsustvu očigledne ili evidentne povrede“ kao što je propisano u pravilu 39 (2) Poslovnika.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113. 7 Ustava, članovima 20, 47. i 48. Zakona i pravilom 39 (1) (b) i (d) i (2) Poslovnika, dana 9. marta 2022. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovo rešenje stranama;
- III. DA OBJAVI ovo rešenje u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ovo rešenje stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Radomir Laban

Predsednica Ustavnog suda

Gresa Caka-Nimani